

MICHAEL MOORCOCK

UKÁZKA Z ROMÁNU KLETBA ČERNÉHO MEČE

ELRIK

BOUŘAVA

◆ ◆ ◆

Ve městě zvaném Bakšán, natolik bohatém, že vedle něj všechna ostatní města severovýchodu vypadala chudá, se jedné noci v krčmě s vysokou věží Elrik, pán kouřících rozvalin Melniboné, usmíval jako žralok a suše vtipkoval se čtyřmi mocnými kupeckými knížaty, jež měl v úmyslu za den či dva přivést na mizinu.

Chmurlun Cizinec, Elrikův společník, sledoval vysokého albína s obdivem a obavami. Elrik se smál a žertoval pouze vzácně – že by se však o svou dobrou náladu dělil s muži obchodnického ražení, to tu ještě nebylo. Chmurlun si poblahopřál, že je Elrikovým přítelem, a přemítal, jak toto setkání skončí. Elrik mu o svém plánu jako obvykle prozradil jen málo.

„Potřebujeme tvé mimořádné šermířské a čarodějné schopnosti, pane Elriku, a samozřejmě za ně dobře zaplatíme." Hlavním mluvčím čtveřice byl Pilarmo, přehnaně vyfintěný, zanícený a vychrtlý.

„A jak zaplatíte, pánové?" zeptal se Elrik zdvořile, stále s úsměvem.

Pilarmovi druhové zvedli obočí, a dokonce i jejich mluvčí byl mírně zaskočen. Mávl rukou v zakouřeném vzduchu nálevny, kde bylo přítomno pouze šest mužů.

„Zlatem – drahokamy," odpověděl Pilarmo.

„Řetězy," řekl Elrik. „My svobodní poutníci takové řetězy nepotřebujeme."

Chmurlun se předklonil ze stínu, kde seděl, a jeho výraz prozrazoval, že s Elrikovým výrokem silně nesouhlasí.

Pilarmo i ostatní kupci se zjevně rovněž divili. „Jak ti tedy zaplatíme?“

„O tom rozhodnu později,“ usmál se Elrik. „Ale proč o takových věcech mluvit předčasně – co bych měl udělat?“

Pilarmo zakašlal a vyměnil si pohledy se svými druhy. Ti přikývli. Pilarmo ztišil hlas a pomalu pronesl:

„Jak víš, obchod v tomto městě je velmi konkurenční, pane Elriku. Mnozí kupci mezi sebou soupeří, aby si zajistili přízeň lidí. Bakšán je bohaté město a jeho obyvatelstvo je z větší části finančně zajištěné.“

„To je dobře známo,“ souhlasil Elrik. V duchu přirovnával zámožné občany Bakšánu k ovcím a sebe k vlkovi, který by vyplenil ovčím. To kvůli těmto myšlenkám se mu v šarlatových očích zračilo pobavení, o němž Chmurlun věděl, že je zlovolné a jízlivé.

„V tomto městě je jeden obchodník, který ovládá více skladů a obchodů než kdokoli jiný,“ pokračoval Pilarmo. „Díky velikosti a síle svých karavan si může dovolit dovážet do Bakšánu větší množství zboží, a prodávat je tak za nižší ceny. Je to v podstatě zloděj – svými nečestnými metodami nás zničí.“ Pilarmo se zdál upřímně raněn a rozhořčen.

„Máš na mysli Nikorna z Ilmaru?“ zeptal se Chmurlun zpoza Elrika.

Pilarmo mlčky přikývl.

Elrik se zamračil. „Ten muž své karavany vede osobně – čelí nebezpečím pouště, lesů a hor. Své postavení si zasloužil.“

„O to přece nejde,“ odsekl tlustý Tormiel, okrášlený prsteny a napudrovaný, s třaslavými rysy.

„Ne, ovšemže ne.“ Výřečný Kelos svého společníka útěšně pohladil po rameni. „Statečnost snad nicméně obdivujeme všichni.“ Jeho přátelé přikývli. Mlčenlivý Deinstaf, poslední ze čtveřice, také zakašlal a zavrtěl vlasatou hlavou. Položil nezdravě vyhlížející prsty na drahokamy vykládanou rukojeť ozdobné, leč v podstatě nepoužitelné dýky a narovnal ramena. „Ale,“ pokračoval Kelos a věnoval při tom Deinstafovi souhlasný pohled, „Nikorn neriskuje, když prodává své zboží levně – drtí nás nízkými cenami.“

„Nikorn je nám trnem v oku," upřesnil Pilarmo zbytečně.

„A vy, pánové, potřebujete, abychom já a můj společník tento trn odstranili," prohlásil Elrik.

„Stručně řečeno, ano." Pilarmo se potil. Podle všeho měl z usmívajícího se albína nemalý strach. O Elrikovi a jeho strašlivých, zkázonosných činech kolovalo mnoho povídaček, a byly velmi podrobné. Jeho pomoc v této věci vyhledali jen z holého zoufalství. Potřebovali někoho, kdo ovládá černé čáry a zároveň umí zacházet s mečem. Elrikův příjezd do Bakšánu pro ně znamenal možnou spásu.

„Chceme zničit Nikornovu moc," navázal Pilarmo. „A pokud to znamená zničit Nikorna, pak…" Pokrčil rameny, pousmál se a sledoval při tom Elrikův výraz.

„Lze snadno najmout obyčejné vrahy, zejména v Bakšánu," poznamenal Elrik tlumeně.

„No… to je pravda," přisvědčil Pilarmo. „Jenže Nikorn má ve službách čaroděje – a soukromé vojsko. Čaroděj chrání Nikorna a jeho palác kouzly. A kdyby magie selhala, díky stráži z řad pouštních lidí může kupec za tímto účelem využít i přirozené prostředky. Vrahové se ho již pokoušeli odstranit, naneštěstí se jim to však nepodařilo."

Elrik se zasmál. „Jaké zklamání, přátelé. Vrazi jsou ovšem těmi nejpostradatelnějšími členy společenství – není-liž pravda? A jejich duše pravděpodobně padly na usmíření nějakého démona, jenž by jinak sužoval poctivější lidi."

Obchodníci se polovičatě zasmáli a Chmurlun se zazubil, neboť se na svém místě ve stínu dobře bavil.

Elrik nalil ostatním pěti víno. Byl to ročník, jehož pití v Bakšánu zakazoval zákon. Přílišné množství toho nápoje přivádělo pijáky k šílenství, ale Elrik už ho vypil velkou spoustu a nevykazoval žádné nežádoucí účinky. Zvedl pohár žluté tekutiny k ústům, a když mu vplynula do těla, zhluboka a s uspokojením vydechl. Ostatní popíjeli opatrně. Kupci již litovali, jak ukvapeně se s albínem spojili. Měli pocit, že příběhy nejenže nelžou – navíc muže s podivnýma očima, kterého chtěli zaměstnat, nelíčí dostatečně děsivě.

Elrik teď dolil i sobě. Ruka se mu lehce chvěla a suchým jazykem si rychle přejel po rtech. Jak si nechal nápoj protékat hrdlem,

zrychlil se mu dech. Vypil toho víc, než by stačilo, aby se jiní proměnili ve žvatlající pitomce, avšak těchto pár náznaků bylo jediným důkazem, že na něj víno vůbec působí.

Bylo to víno pro ty, kdo touží snít o jiných, méně hmatatelných světech. Elrik ho pil v naději, že se mu alespoň jednu noc nebude nic zdát.

Nyní se zeptal: „A kdo je ten mocný čaroděj, mistře Pilarmo?"

„Jmenuje se Theleb K'árna," odvětil Pilarmo neklidně.

Elrik přimhouřil šarlatové oči. „Čaroděj z Pan Tangu?"

„Ano – pochází z toho ostrova."

Elrik postavil pohár na stůl, vstal a prsty přejížděl po svém meči z černého železa, runovém meči Bouřavě.

Pevně pronesl: „Pomohu vám, pánové." Dospěl k závěru, že nakonec je neokrade. V hlavě se mu se rodil nový a důležitější plán.

Thelebe K'árno, pomyslel si, *tak ty se schováváš v Bakšánu, hm?*

◆◆◆

Theleb K'árna se zachichotal. Zvrácený zvuk, zvláště když vycházel z hrdla čaroděje neobyčejných schopností. Nehodil se k jeho ponurému vzhledu s černým plnovousem, k jeho vysoké postavě oděné do šarlatového roucha. Nebyl to zvuk hodný někoho tak moudrého.

Theleb K'árna se zachichotal a zasněně hleděl na ženu, jež ležela na pohovce vedle něj. Šeptal jí do ucha neohrabaná milostná slůvka a ona se shovívavě usmívala a hladila ho po dlouhých černých vousech, jako by hladila psa.

„Navzdory vší své učenosti jsi hlupák, Thelebe K'árno," zamumlala a přivřené oči upírala za něj na jasně zelené a oranžové goblény, které zdobily kamenné stěny její ložnice. Lenošně si pomyslela, že žena nemůže jinak než využít každého muže, jenž se jí tak zcela odevzdá.

„Jišano, jsi mrcha," vydechl Theleb K'árna pošetile, „a žádné vzdělání na světě nedokáže porazit lásku. Miluji tě." Mluvil jednoduše, přímo, aniž ženě hovící si vedle něj rozuměl. Nahlédl do černých útrob pekla a vrátil se příčetný, znal tajemství, která by z mysli každého obyčejného muže udělala chvějící se, pomíchaný rosol. Ale v určitých uměních byl stejně nezkušený jako jeho nejmladší

akolyta. Umění lásky bylo jedním z nich. „Miluji tě," zopakoval a divil se, proč si ho Jišana nevšímá.

Džarkorská královna čaroděje odstrčila, prudce vstala a spustila nahé, pěkně stavěné nohy z pohovky. Byla to krásná žena s vlasy stejně černými jako její duše. Byť ji zvolna opouštělo mládí, měla v sobě cosi zvláštního, co muže zároveň odpuzovalo i přitahovalo. Pestrobarevné hedvábné šaty jí skvěle padly a vlály kolem ní, když s lehkostí a ladností vykročila k mřížovému oknu komnaty a zadívala se do temné a bouřlivé noci. Čaroděj ji sledoval přimhouřenýma, zmatenýma očima, zklamaný, že takto přerušila milostné hry.

„Co se děje?"

Královna se dál dívala do tmy. Obrovské hradby černých mraků se po větrem bičované obloze hnaly jako dravé příšery. Noc nad Bakšánem byla hlučná a rozhněvaná, plná zlověstných předzvěstí.

Theleb K'árna zopakoval otázku a opět se nedočkal odpovědi. Rozzlobeně tedy vstal a došel také k oknu.

„Pojďme pryč, Jišano, než bude příliš pozdě. Jestli se Elrik dozví, že jsme v Bakšánu, oba za to zaplatíme." Neodpověděla, avšak vypjala prsa pod tenkou látkou a stiskla rty.

Čaroděj zavrčel a chytil ji za paži. „Zapomeň na toho odrodilého plenitele Elrika – teď máš mě a já pro tebe mohu udělat mnohem víc než nějaký mečem se ohánějící šaman z rozpadlé říše, sešlé věkem!"

Jišana se nepříjemně zasmála a obrátila se ke svému milenci. „Jsi hlupák, Thelebe K'árno, a jsi mnohem menší muž než Elrik. Jsou to tři bolestivé roky, co mě opustil, co vyklouzl do tmy po tvých stopách a nechal mě po něm toužit! Ale stále si pamatuji jeho divoké polibky a vášnivé milování. Bohové! Kéž by se mu někdo vyrovnal. Od chvíle, kdy odešel, jsem nikoho takového nenašla – ačkoli se mnozí snažili a byli lepší než ty – než ses nevrátil a tvá kouzla je nezahnala či nezničila." Ušklíbala se a dobírala si ho. „Strávil jsi příliš mnoho času mezi svými pergameny, než abys mi byl k něčemu dobrý!"

Svaly v opálené tváři se napjaly a čaroděj se zamračil. „Tak proč si mě tu necháváš? Mohl bych z tebe lektvarem učinit svou otrokyni – to přece víš!"

„To bys ale neudělal – a proto jsi mým otrokem, mocný čaroději. Když hrozilo, že místo tebe budu věnovat náklonnost Elrikovi, přivolal jsi toho démona a Elrik s ním musel bojovat. Vyhrál, jak si jistě pamatuješ – ve své pýše nad tím však odmítl mávnout rukou. Ty jsi utekl do úkrytu a on se tě vydal hledat – a opustil mě! To jsi způsobil. Jsi zamilovaný, Thelebe K'árno," vysmála se mu do tváře. „A láska ti nedovolí použít kouzla proti mně – jen proti mým ostatním milencům. Snáším tě, protože jsi často užitečný, kdyby se ovšem Elrik vrátil …"

Theleb K'árna se odvrátil a rozmrzele si pohrával s dlouhou černou bradkou. Jišana řekla: „Elrika napůl nenávidím, ano! Ale to je lepší než napůl milovat tebe!"

Čaroděj ucedil: „Tak proč jsi za mnou přijela do Bakšánu? Proč jsi na trůnu nechala jako regenta bratrova synovce a vypravila se sem? Poslal jsem ti vzkaz a ty jsi přišla – zřejmě jsi ke mně cítila nějakou náklonnost, když jsi to udělala!"

Jišana se znovu zasmála. „Doslechla jsem se, že po severovýchodě cestuje bledý čaroděj s karmínovýma očima a vyjícím runovým mečem. Proto jsem přišla, Thelebe K'árno."

Theleb K'árna zkřivil tvář hněvem, předklonil se a drápatou rukou jí sevřel rameno.

„Určitě si pamatuješ, že právě ten bledý čaroděj má na svědomí smrt tvého vlastního bratra," odsekl. „Ulehla jsi s mužem, jenž zabil své i tvé příbuzné. Když dračí páni vyrazili do protiútoku, opustil flotilu, se kterou připlul vydrancovat vlastní zemi. Dharmit, tvůj bratr, byl na palubě jedné z těch lodí a nyní spálený hnije na dně oceánu."

Jišana unaveně zavrtěla hlavou. „Vždycky to zmiňuješ a doufáš, že mě zahanbíš. Ano, veselila jsem se s někým, kdo je v zásadě vrahem mého bratra – jenže Elrik má na svědomí ještě strašnější zločiny, a já ho přesto milovala, navzdory nim nebo právě kvůli nim. Tvá slova nemají zamýšlený účinek, Thelebe K'árno. Teď mě nech, chci spát sama."

Čarodějovy nehty se Jišaně dosud zarývaly do chladného těla. Uvolnil stisk. „Omlouvám se," řekl a přeskočil mu při tom hlas. „Dovol mi zůstat."

„Jdi," řekla tiše. A Theleb K'árna, čaroděj z Pan Tangu, sužován vlastní slabostí, odešel. Elrik z Melniboné je v Bakšánu – a několikrát Thelebu K'árnovi přísahal pomstu, při různých příležitostech – kromě Džarkoru také v Lormyru, Nadsokoru a Tanelornu. Černovousý čaroděj v hloubi duše věděl, kdo by zvítězil, pakliže by došlo na souboj.

Pokud chcete vědět, čaroděj Theleb K'árna přežije další střet s Elrikem, pořiďte si sběratelské vydání druhého svazku legendární fantasy ságy Elrik z Melniboné na na www.mysterypress.cz.

ELRIK